

hvad en god Udvikling af det kammeratlige Forhold har at sige for Samarbeidet saavel i Fred som i Krig, og det er dobbelt nødvendigt under vore nuværende Forhold, hvor Officererne ikke mere, saaledes som tidligere, ere sammenvogede allerede fra deres tidligste Ungdom. Det Forslag, til hvis Realisation der begjæres Penge af den høitærede Krigsminister, har vundet Tilslutning hos den hervedende Garnisons Officerer, og der behøves nu kun et Tilbud hertil fra Statens Side. Naar Rigsdagen vilde gaa ind derpaa, vilde den ingenlunde slaa ind paa en ny Bane, men den vilde kun handle i Forsættelse af de Bevillinger, der ere givne ved tidligere Leiligheder, hvor der ogsaa har været stillet et Beløb til Raadighed for udenbys Garnisoner, til at lette Samlivet mellem Befalingsmændene. Jeg tillægger det stor Betydning, at den Rante, som ligger til Grund for Forslaget, kan blive realiseret, stor Betydning for Udviklingen af Officerernes intellektuelle og kammeratlige Samliv. Jeg anbefaler derfor Forslaget paa det Bedste, og den Glæde, jeg har havt ved at se det blive fremsat, vil derfor først blive fuldstændig, forsaavidt jeg ser, at Forslaget ogsaa bliver vedtaget. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har yttret, at han var tilbøielig til at anbefale den Rante, der laa til Grund for Forslaget; han udtalte, at dersom det ikke blev vedtaget idag, haabede han, at denne Rante kunde blive realiseret en anden Gang. Jeg kan i den Henseende ikke Andet end gjøre opmærksom paa, at der i Dieblikket foreligger et Tilbud, som kan modtages nu, men dersom det ikke modtages nu, er det trukket tilbage. Forsaavidt altsaa det Forslag, der er stillet af den høitærede Krigsminister, ikke bliver vedtaget idag, kan det ikke mere vedtages paa den Maade. Forsaavidt man altsaa vil realisere Ranten, vil man være nødt til ved en kommende Leilighed at give Bevillingen en hel anden Form, at give en Kapital og tilveiebringe for Militæretaten dens eget Lokale dertil. En saadan Rante ligger imidlertid ikke for nu, og jeg anser det for det mest Praktiske, i alle saadanne Forhold, særlig at se hen til de Forslag, der virkelig foreligge, og at gjøre, hvad man kan, for at faae dem fremmede. Jeg tillader mig derfor at anbefale de to ærede Ordførere, der sidst talte, om de ikke skulde være tilbøielige til at ville gaa endnu noget videre, end de have gjort, og ligesom støtte dette Forslag med deres Anbefaling, saaledes at der derigjennem kunde være Saak om, at det kunde blive modtaget her idag af Thinget.

Bust: Som Medforslagsstiller til Forslaget under Nr. 6 skal jeg, da min Medforslagsstiller, det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), allerede har motiveret det, og rimeligvis min anden ærede Medforslags-

stiller, det ærede Medlem fra Grenaa (Bønsløkke), yderligere vil motivere det, ikke komme videre dybt ind paa det. Jeg skal kun sige, at jeg beklager, at den ærede Ordfører fraraabede at stemme for dette Vædringsforslag, og jeg skal faa meget mere beklage, at det ærede Medlem for Leire er Modstander af denne Sag, som jeg veed fra gammel Tid, at det ærede Medlem er en Ven af Skyttesagen, det er jo kun en kort Tid siden, at han har havt Sæde i Hovedbestyrelsen. Jeg kan ikke forstaa Andet, end at der fra vor, fra vestre Side, som stadig holder paa — imod hvad der siges fra anden Side —, at vi kunne komme til en Folkevæbning, er Anledning til at søge at faae gjort Noget for, at hele Folket kan blive væbnet, og at man ad den Vej kan høre paa den korte Uddannelsesetid. Dersom det skal sættes igjennem, maa der virkelig ad privat Vej tages fat og tages fat med god Villie. Det er jo — det skal jeg indrømme — en kort Militærtjenestetid, naar vore Soldater skulle ligge inde i Maanedet, medens de andre Steder ligge inde i Aar, og naar der ikke tages fat med Lyst af det yngre Mandstabs, som ikke er indkaldt, kommer der maaste mindre heldige Forhold tilstede. Paa dette Omraade som paa ethvert andet, hvor jeg kunde være med til at gjøre Noget for Skyttesagen, der vil jeg være med til at gjøre Noget, for at faa Mange som muligt kunde komme til at faae Lyst til at indtræde i Skytteforeningerne, og jeg skal derfor være med til dette Vædringsforslag. Jeg har det Saak, at der saa ad privat Vej vil blive gjort Noget. Jeg skal derfor anbefale Forslaget, som jo yderligere er blevet anbefalet af min ærede Medforslagsstiller. — Den Regel, som den ærede sidste Valer (Thomsen) nævnedes, at det, naar Ordføreren for en Sag har udtalt sig i Almindelighed er Stik og bør være Stik, at Andre ikke staa op og gjentage, hvad han har udtalt, er fuldstændig rigtig. Men den ærede Ordfører for Finantsudvalget kom til at omtale enkelte Punkter paa en Maade, som jeg ikke er enig med ham i, og navnlig ikke, forsaavidt han omtalte et enkelt Spørgsmaal paa en temmelig ironisk Maade. Det var om Vædringsforslaget Nr. 46, at den ærede Ordfører udtalte, at der havde været et Underudvalg ude paa Kastelet, og at dette Underudvalg var blevet dybt vort — det var hans Udtryk — over at se, hvordan denne Kasteskirke faad ud. Den ærede Ordfører veed nok, at jeg for mit personlige Vedkommende er stemt for at bevilge det til Kirken, idet jeg var Medlem af det Underudvalg, som var ude paa Kastelet. Men der er en Sætning, som jeg tror, man har rigtig godt af at mindes med Hensyn til vore offentlige Bygninger, nemlig at ligesaa lidt som vi skulle gaa til Døfleri — det er Noget, jeg ikke engang tror, vi have Ret til, da vi handle med Andres Penge — lige saa rigtig er den Sætning, som flere Gange er bleven nævnt, at det, at spare paa Stillingen og lade Daleren gaa, virkelig